

Repertoriumnummer 2024 / 5271
Datum van uitspraak 27 augustus 2024
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

vakantiekamer met 3 raadsheren
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

1. _____ (RR-nummer: _____) wonende te _____

en

2. _____ met maatschappelijke zetel te _____
_____ met KBO-nummer _____
appellanten,

beiden vertegenwoordigd door mr. _____ advocaat te _____

tegen de beschikking van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen,
afdeling Antwerpen van 01 februari 2024, met rolnummers _____

tegen

1. **INSPECTEUR ONROEREND ERFGOED**, met kantoren te _____

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. _____ loco mr. _____
advocaat te _____

2. _____ (RR-nummer: _____) wonende te _____

geïntimeerde,

niet verschenen ter zitting van 20 augustus 2024, noch iemand namens hem

De door de wet vereiste processtukken zijn in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder de
bestreden beschikking van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te
Antwerpen, afdeling Antwerpen van 1 februari 2024, niet betekend volgens verklaring van

partijen ter terechtzitting waarop de zaak gepleit werd voor dit hof, de akte van hoger beroep, betekend bij deurwaardersexploot op 22 maart 2024 en ter griffie van dit hof neergelegd op 3 april 2024, waarmee hoger beroep werd ingesteld tegen voornoemde beschikking en de conclusies van appellanten en van eerste geïntimeerde.

Het hof verwijst naar de artikelen 780, 744 en 748 bis Ger. W. en slaat acht op de vorderingen en excepties zoals ze werden geformuleerd in het beschikkend gedeelte van de (laatste) syntheseconclusies van die partijen.

heeft geen conclusies neergelegd en is ter terechtzitting niet verschenen, noch werd hij aldaar vertegenwoordigd door een raadsman.

De zaak werd ter terechtzitting van 20 augustus 2024 van de vakantiekamer van dit hof op tegenspraak behandeld bij toepassing van art. 747 § 2 Ger.W. en vervolgens in beraad genomen.

ANTECEDENTEN

1.

waarvan dhr.

zaakvoerder is, kocht in het jaar 2011 het motorjacht

Het motorjacht werd bij M.B. van 24 november 2014 (B.S. 19 december 2014), beschermd als varend erfgoed.

Tijdens een plaatsbezoek aan de scheepswerf te op 25 augustus 2016 stelde het agentschap Onroerend Erfgoed vast dat het motorjacht zich in slechte staat bevond. Appellanten werden aangemaand om de nodige herstelwerken uit te voeren. Aangezien deze werken uitbleven, werd door de Inspecteur Onroerend Erfgoed een herstellvordering ingesteld en werden appellanten aldus gedagvaard voor de correctionele rechtbank Antwerpen wegens een inbreuk op artikel 8 §1 van het Decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van het varend erfgoed door als eigenaar en gebruiker van een definitief beschermd varend erfgoed niet de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken te hebben uitgevoerd teneinde het varend erfgoed in goede staat te hebben behouden.

2.

Bij vonnis van 21 oktober 2019 werd de herstellvordering integraal toegekend en werden appellanten, naast een geldboete van 8.000,- EUR met uitstel van uitvoering voor een termijn van drie jaren, veroordeeld tot het uitvoeren van specifiek beschreven herstelwerkzaamheden van het motorjacht die in drie fasen dienden te worden uitgevoerd, dit op straffe van een dwangsom van 300,- EUR per dag vertraging.

Rechtdoende op het hoger beroep dat door appellanten tegen dit vonnis werd ingesteld, werd bij arrest van 17 maart 2021 van het hof van beroep Antwerpen (C4 kamer), het vonnis van 21 oktober 2019 op strafgebied bevestigd en werd de volgende herstelmaatregel bevolen:

"Beveelt beklaagder

solidair tot het uitvoeren van de hierna bepaalde herstelmaatregelen, meer bepaald om het beschermde motorjacht in haar originele goed staat te herstellen door het uitvoeren van volgende werkzaamheden:

Fase 1: beschutten tegen ongunstige weersomstandigheden

Het overbrengen van naar een overdekte locatie zodat het motorjacht wordt beschermd tegen ongunstige weersomstandigheden en zo bijkomende water- en vochtschade te voorkomen

Fase 2: casco herstel

In afwachting van definitief herstel dient eerst het casco herstel te worden uitgevoerd. Hiertoe dient waar nodig interieur en opbouw te worden gedemonteerd. Dit demonteren gebeurt op een dusdanige wijze dat de delen die gerecupereerd kunnen worden later teruggeplaatst kunnen worden.

De volgende werken dienen uitgevoerd te worden:

1. algemeen

- a) Het reinigen van het schip.*
- b) Het verhinderen van alle vormen van waterinstroming en -insijpeling.*

2. romp

- a) Het reinigen van de romp.*
- b) Het uitvoeren van een diktemeting van de romp. Op basis waarvan kan vastgesteld worden of het staal nog voldoende dik is. indien nodig moeten herstelmaatregelen uitgevoerd worden.*

3. dek

- a) *Het reinigen van het dek.*
- b) *Nazicht en indien nodig herstellingen van alle naden.*
- c) *Het reinigen van de gangboorden en spuitgaten waarbij de spijtgaten worden nagezien en ontstopt.*
- d) *De deklatten waar insijpeling van water zichtbaar is, moeten afgehaald worden opdat het onderliggend staal gecontroleerd kan worden op roestvorming. Indien nodig moet het staal hersteld worden.*
- e) *Het reinigen van de deklatten.*
- f) *Het volledig vervangen van de afdichtingen van de stuurhut.*
- g) *Van de roef moeten de buitenste deklatten afgehaald worden opdat het onderliggend staal gecontroleerd kan worden op roestvorming. Indien nodig moet het staal hersteld worden.*
- h) *De roef dient te worden gereinigd en alle naden worden opnieuw gekit.*

4. dekopbouw

- a) *Het reinigen van alle afwateringskanalen van de roef.*

5. ruim

- a) *Het dichten van lekkages in de stuurhut.*
- b) *Het dichten van lekkages in de roef. Het reinigen van alle hout en behandeling met een schimmeldodend middel. Reinigen en nazicht van het plafond.*
- c) *Reinigen en drogen van de badkamer. Hierbij zullen plafond en wandbekleding verwijderd moeten worden.*
- d) *Uitpompen van de bilge.*
- e) *Reinigen van het vooronder.*
- f) *Nazicht en indien nodig herstelling van de spanten.*

Fase 3: definitief herstel

Herstel van het interieur en opbouw en ten slotte de afwerkingsfase. De volgende werken moeten uitgevoerd worden

6. algemeen

- a) *Het schip moet terug in varende staat gebracht worden.*

7. romp

- a) *Reinigen van de romp*
- b) *Herschilderen van de romp en voorzien van een anti-foulinglaag*

- c) nazicht en indien nodig vervangen van de anodes.

8. dek

- a) De deklatten die werden gedemonteerd worden teruggeplaatst. Indien recuperatie niet mogelijk is, worden ze vervangen naar origineel model.
- b) De buitenste deklatten van de roef die werden gedemonteerd worden teruggeplaatst. Indien recuperatie niet mogelijk is, worden ze vervangen naar origineel model.

9. dekopbouw

- a) Afschuren van het hout van de stuurhut en daarna opnieuw van vernis voorzien. Reinigen en herstellen van alle naden. Het zeil doek moet gewassen herstel worden. Het installeren van een nieuwe ruitenwisser
- b) Afschuren van het hout van de roef en daarna opnieuw van vernis voorzien. herstel en reinigen van alle naden.
- c) Herstel van de tuigage. Mogelijke gaten moeten dichtgemaakt worden. Herstel van de mast.
- d) Herstel van het touwwerk.
- e) Herstel van de verschansing.

10. ruim

- a) Schuren van het houtwerk van het ruim en daarna opnieuw van vernis voorzien. Nazicht, herstel en reiniging van het raamwerk van de stuurhut. Apparatuur zoals kompas en dieptesonde moeten nagekeken worden en indien nodig hersteld of vervangen.
- b) Vervangen van de ingerotte delen van de roef naar origineel model. Vervangen van ingerotte delen van het plafond naar origineel model.
- c) Na droging van de badkamer worden plafonds en wandbekleding vervangen naar origineel model.

11. Aandrijving

- a) De motor wordt gereviseerd en terug werkend gemaakt. Minimaal dienen de pakking vervangen te worden, de cilinders opnieuw opgemeten en uitgehoond te worden.
- b) Verschillende onderdelen van de aandrijving zoals het carter en de dieseltanks worden gereinigd en nagezien. Indien nodig moeten ze hersteld worden.
- c) De batterijen worden nagezien en indien nodig vervangen.
- d) Herstel van elektriciteitsvoorziening.

Binnen een termijn van een maand voor fase 1, binnen een termijn van twaalf maanden voor fase 2 en binnen een termijn van vierentwintig maanden voor fase 3 te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig arrest en onder verbeuring van een dwangsom van 100,00 euro per dag vertraging bij gebreke aan vrijwillige uitvoering binnen de gestelde termijn, na betekening van huidig arrest;

Beveelt, voor zover de opgelegde herstelmaatregel niet integraal zou zijn uitgevoerd binnen deze termijn, dat de Inspecteur Onroerend Erfgoed ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien op kosten van de beklaagde;"

3.

Tegen dit arrest werd geen cassatievoorziening ingesteld. Het arrest werd op 22 juni 2021 aan appellanten betekend.

4.

Op 1 augustus 2021 gingen appellanten over tot verkoop van het kwestieuze motorjacht aan dhr _____ die zich akkoord verklaarde met de overname van alle verplichtingen tot herstel zoals bevolen bij voornoemd arrest van 17 maart 2021.

5.

Bij exploit van 19 mei 2022 werd op verzoek van de Inspecteur Onroerend Erfgoed een bevel tot betalen aan appellanten betekend en dit krachtens voornoemd vonnis van 21 oktober 2019 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen (correctionele kamer) en het arrest van het hof van beroep Antwerpen van 17 maart 2021. Het bevel strekte tot betaling van een bedrag van 13.200,- EUR wegens verbeurde dwangsommen over de periode van 3 april 2022 tot 17 mei 2022, meer de uitvoeringskosten.

6.

Bij exploit van 31 mei 2022 stelden appellanten verzet in tegen dit bevel van 19 mei 2022 (zaak gekend voor de eerste rechter onder het rolnummer _____)

Appellanten vorderden samengevat de opschorting van de tenuitvoerlegging tot op het ogenblik dat er een definitieve in kracht van gewijsde beslissing van de dwangsomrechter zou tussenkomen aangaande het verzoek tot kwijtschelding, minstens de opschorting van de dwangsom conform artikel 1385 quinquies Ger.W., vordering die zij inmiddels voor de dwangsomrechter hadden ingesteld. Zij vroegen verder voor recht te zeggen dat geen dwangsommen verbeurd waren, dat de onregelmatigheid van het bevel tot betalen, minstens dat de onregelmatigheid van de aangepaste afrekening van 4 juli 2022 zou worden

vastgesteld en dat het bevel tot betalen alsook de toekomstige uitvoeringshandelingen nietig en van nul en generlei waarde zou worden verklaard.

Appellanten vorderden tenslotte de Inspecteur Onroerend Erfgoed te veroordelen tot de kosten van het geding.

De Inspecteur Onroerend Erfgoed concludeerde tot de ongegrondheid van het verzet en vorderde de veroordeling van appellanten tot de kosten van het geding.

Bij beschikking van 1 december 2022 werd alvorens recht te doen over de gegrondheid van het verzet tegen het bestreden bevel, de schorsing van de tenuitvoerlegging met betrekking tot de betwiste dwangsommen bevolen tot op het ogenblik van definitieve uitspraak van de dwangsomrechter over de door appellanten bij toepassing van artikel 1385 quinquies Ger.W. ingestelde vordering.

7.

Bij exploit van 18 juli 2023 werd op verzoek van de Inspecteur Onroerend Erfgoed een nieuw bevel tot betalen betekend krachtens het vonnis van 21 oktober 2019 en het arrest van 17 maart 2021 voor een bedrag van 47.100,- EUR ten titel van verbeurde dwangsommen, met betrekking tot de periode van 3 april 2022 tot 18 juli 2023.

Hiertegen werd door appellanten opnieuw verzet aangetekend bij exploit van 28 augustus 2023 (zaak ingeschreven bij de eerste rechter onder het rolnummer

8.

Bij arrest van 10 mei 2023 van het hof van beroep te Antwerpen werd de door appellanten ingestelde vordering bij toepassing van art. 1385 quinquies Ger.W. om voor recht te zeggen dat zij zich in de onmogelijkheid bevonden om te voldoen aan de hoofdveroordeling uitgesproken bij arrest van 17 maart 2021 en de vordering tot opheffing van de dwangsommen, ongegrond verklaard.

Het cassatieberoep tegen dit arrest werd bij arrest van het Hof van Cassatie van 3 augustus 2023 afgewezen.

9.

Bij exploit van 30 augustus 2023 werd dhr. door appellanten in
gedwongen tussenkomst en gemeenverklaring gedagvaard.

10.

Appellanten vroegen in hun laatste conclusies voor de eerste rechter, samengevat, de samenvoeging van beide zaken en bij toepassing van art. 877 en 878 Ger. W., de Inspecteur Onroerend Erfgoed en te bevelen het integrale handhavings-/ hersteldossier in verband met het motorjacht processen-verbaal, werfverslagen, opvolgingsverslagen, mailcommunicatie, etc.) over te maken teneinde de toestand van het motorjacht en de fase van de herstellingen tot op heden vast te stellen en na te gaan en hen akte te verlenen van hun voorbehoud om schriftelijk standpunt in te nemen omtrent de over te leggen stukken.

Zij vroegen verder hun verzet tegen de bestreden bevelen tot betaling van 19 mei 2022 en 18 juli 2023 toelaatbaar en gegrond te verklaren en de onregelmatigheid van die bevelen vast te stellen, minstens te zeggen voor recht dat de dwangsommen niet verbeurd zijn binnen de eerste 37 maanden dan wel 24 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van de dwangsomtitel en (ondergeschikt) minstens te zeggen voor recht dat appellanten niet gehouden zijn tot betaling van de betekeningskosten ten bedrage van 333,11 euro, het inningsrecht van 157,93 EUR en het O.B.B. ten bedrage van 29,14 EUR, opgenomen in het betalingsbevel van 19 mei 2022 en dit gelet op de onregelmatigheid van het exploit.

Zij vroegen verder minstens te oordelen dat ingevolge rechtsmisbruik geen dwangsommen verschuldigd zijn, minstens deze significant te herleiden en te zeggen voor recht dat in hoofde van appellanten geen verdere tenuitvoerlegging kon plaatsvinden, noch van de dwangsommen, noch van de gerechtskosten of de kosten van de gerechtsdeurwaarder verbonden aan de gedwongen tenuitvoerlegging.

Zij vroegen de bestreden uitvoeringshandelingen, alsook de toekomstige, nietig en van nul en generlei waarde te verklaren, de vordering tot tussenkomst en gemeenverklaring ten aanzien van ontvankelijk en gegrond te verklaren en het tussen te komen vonnis gemeen te verklaren aan en de Inspecteur Onroerend Erfgoed en tot de kosten te veroordelen.

De Inspecteur Onroerend Erfgoed concludeerde tot de ongegrondheid van het verzet en vroeg appellanten te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.800,00 EUR.

vroeg de jegens hem ingestelde vordering onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren en appellanten te veroordelen tot de kosten van het geding.

11.

Bij de bestreden beschikking van 1 februari 2024 werd de vordering van appellanten toelaatbaar maar ongegrond verklaard en werden zij tot de kosten veroordeeld. De beschikking werd gemeen verklaard aan

12.

Bij deurwaardersexploot stelden appellanten hoger beroep in tegen deze beschikking.

Zij vorderen de hervorming van de bestreden beschikking door toewijzing van hun oorspronkelijke vordering, met die wijziging dat thans geen overlegging van stukken meer gevorderd wordt. Zij vragen dienvolgens (samengevat):

- De onregelmatigheid van de bestreden bevelen vast te stellen,
- Minstens te zeggen voor recht dat de dwangsommen niet verbeurd zijn binnen de eerste 37 maanden, dan wel 24 maanden na het in kracht van gewijsde treden van de dwangsomtitel,
- Minstens te oordelen dat ingevolge rechtsmisbruik geen dwangsommen verschuldigd zijn na 2 juni 2022 en te zeggen voor recht dat geen verdere tenuitvoerlegging kan plaatsvinden ten aanzien van appellanten,
- De bestreden uitvoeringshandelingen van nul en generlei waarde te verklaren,
- Het tussen te komen arrest gemeen te verklaren aan

De Inspecteur Onroerend Erfgoed concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep en vraagt appellanten tot de kosten te veroordelen.

heeft geen conclusies neergelegd en is ter terechtzitting ook niet verschenen voor het hof, noch was hij aldaar vertegenwoordigd door een raadsman.

BEOORDELING

13.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld.

Het belang van appellanten blijkt uit de afwijzing van hun vordering en de toelaatbaarheid van het hoger beroep wordt niet betwist.

Bijgevolg wordt het hoger beroep toelaatbaar verklaard.

14.

Krachtens art. 1385 bis Ger. W. kan de rechter, op vordering van één van de partijen, de wederpartij veroordelen tot betaling van een geldsom, dwangsom genaamd, voor het geval dat aan de hoofdveroordeling niet wordt voldaan, onverminderd het recht op schadevergoeding indien daartoe gronden zijn.

Opdat dwangsommen zouden verbeuren is vooreerst vereist dat de titel waarmee de dwangsommen werden opgelegd, als dwangsomtitel duidelijk en ondubbelzinnig is. De veroordeelde partij moet zeer precies weten welke gedraging tot verbeuring van de dwangsom aanleiding kan geven.

De dwangsom is immers een privaatstraf die als doel heeft de eventuele weerstand van de veroordeelde partij om de uitspraak van de rechter na te leven, weg te nemen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 31 januari 1980 houdende de goedkeuring van de Benelux-overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom volgt dat zij een dwangmiddel is in de vorm van een bijkomende veroordeling. De titel waarbij zij wordt bevolen, moet bijgevolg strikt worden uitgelegd. Daaruit volgt dat de verplichting die de hoofdveroordeling uitmaakt duidelijk de handeling moet omschrijven die het vonnis wil opleggen, zodat de draagwijdte van het van dat bevel bij de veroordeelde geen redelijke twijfel kan doen ontstaan en ook dat de rechter die uitspraak doet over het verzoek tot opheffing of opschorting van de dwangsom de draagwijdte van dat bevel niet mag uitbreiden (zie ook Cass. 4 januari 2017, 2017:ARR 2, concl www.juportal.be).

De beslagrechter die, in geval van geschillen over de tenuitvoerlegging van een beslissing waarbij een dwangsom wordt opgelegd, moet uitmaken of de voorwaarden voor de opeisbaarheid ervan vervuld zijn, is niet bevoegd om de inhoud ervan te wijzigen of te beslissen dat de dwangsom niet verschuldigd is op grond dat de hoofdveroordeling niet verantwoord was (zie ook Cass., 2 september 2010, www.juportal.be).

De dwangsom is met andere woorden enkel verbeurd wanneer de gewraakte handeling klaarblijkelijk – dit wil zeggen zonder redelijke discussie – een inbreuk op de opgelegde verplichting oplevert. Is een redelijke discussie mogelijk, dan is de dwangsom niet verbeurd.

In geval van zwarigheden bij de tenuitvoerlegging van een vonnis dat een veroordeling tot een dwangsom inhoudt, moet de beslagrechter, op grond van artikel 1498 Ger. W., bepalen of de voorwaarden waarbij de dwangsom verschuldigd is, al dan niet vervuld zijn.

De beslagrechter moet daarbij als maatstaf van de toetsing van de ter uitvoering van de veroordeling verrichte handelingen, het doel en de strekking van de veroordeling als richtsnoer nemen, met dien verstande dat de veroordeling geacht wordt niet verder te strekken dan tot het bereiken van het daarmee beoogde doel, en dat de beslagrechter niet bevoegd is de inhoud van de dwangsomtitel te wijzigen, te beperken of uit te breiden. (zie ook Cass., 9 juni 2023, www.iuportal.be).

15.

Krachtens artikel 793, tweede lid, Ger. W. kan de beslagrechter een onduidelijke of dubbelzinnige beslissing uitleggen, zonder evenwel de daarin bevestigde rechten uit te breiden, te beperken of te wijzigen.

Het hof als beslagrechter in hoger beroep dient in concreto te oordelen of de bij het bestreden bevel gewraakte handeling al dan niet een inbreuk uitmaakt op de dwangsomtitel waardoor de dwangsommen die het voorwerp uitmaken van het in casu bestreden bevel, al dan niet verbeurd zijn.

De beslagrechter kan dus zelf tot onderzoek van de draagwijdte van de in de dwangsomtitel bevolen maatregel of verbod overgaan.

16.

Met de bestreden exploten wordt aanspraak gemaakt op dwangsommen aan 100.- EUR per dag voor de periode vanaf 3 april 2022 tot 18 juli 2023.

Aan de vereiste dat de dwangsomtitel betekend moet zijn om aanleiding te kunnen geven tot het verbeuren van dwangsommen (art. 1385 bis, lid 3 Ger.W.) is alleszins voldaan: het arrest van 17 maart 2021 dat in casu te beschouwen is als dwangsomtitel, is in kracht van gewijsde getreden op 2 april 2021 en werd aan appellanten betekend op 22 juni 2021.

17.

In principe rust de bewijslast dat de dwangsommen opgenomen in het bestreden bevel verbeurd zijn, op de Inspecteur voor Onroerend Erfgoed (art. 8.4 BW; art. 870 Ger.W.).

Tussen partijen wordt evenwel niet betwist dat zelfs tot op heden, enkel de eerste fase van de bevolen herstelwerkzaamheden werden uitgevoerd en dat er dus sprake is van een inbreuk op de hoofdveroordeling wat betreft de bevolen herstelwerkzaamheden voor fase

twee en drie die, alleszins in de in casu relevante periode van 2 april 2022 tot 18 juli 2023, niet werden uitgevoerd.

Partijen zijn het evenwel niet eens over het feit of dwangsommen verbeuren na elk van de drie fasen (standpunt van de Inspecteur Onroerend Erfgoed) dan wel slechts na het verstrijken van de termijn voor het uitvoeren van de derde fase.

Al evenmin zijn zij het eens over de datum van aanvang van die fasen.

18.

Net zoals de eerste rechter, stelt het hof vast dat het arrest van de C4 kamer van dit hof van 17 maart 2021, wel degelijk een dwangsom a rato van 100,- EUR per dag vertraging heeft opgelegd, in geval van niet tijdige uitvoering van de werkzaamheden van elk van de drie fasen binnen de daarin gestelde termijn.

Dit blijkt met name ondubbelzinnig uit de motieven, weergegeven op p. 22 in het arrest van de C4 kamer van dit hof van 17 maart 2021:

"Tevens dient er ook een dwangsom opgelegd te worden die het hof bepaalt op 100,00 euro per dag vertraging per fase indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het reëel herstel en dit binnen de opgelegde hersteltermijnen per fase, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidige arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan." (onderlijning door dit hof)

Dat in het dispositief de woorden "per fase" niet meer herhaald werden, doet hieraan geen afbreuk. Elke beslissing van een rechter over een geschil is immers een beschikkend gedeelte, ongeacht de plaats ervan in de tekst van het vonnis of arrest en ongeacht de vorm waarin deze wordt uitgedrukt (zie ook Cass., 5 oktober 2005, www.juportal.be,

De woorden "binnen de gestelde termijn" in het dispositief van het arrest verwijzen dus wel degelijk naar de gestelde termijnen voor elk van de drie fases van de uit te voeren herstelwerken.

Er is dus geenszins een discrepantie of tegenstrijdigheid in de dwangsomtitel. De dwangsomtitel, in zijn geheel gelezen, heeft duidelijk en ondubbelzinnig appellanten veroordeeld tot het uitvoeren van herstelwerkzaamheden in drie fasen waarbij

dwangsommen verbeuren a rato van 100,- EUR per dag in geval van niet uitvoering binnen de gestelde termijn van elk van die drie fasen.

19.

Anders dan geargumenteed door appellanten, geeft een dergelijke dwangsomveroordeling waarbij dwangsommen verbeuren na elk van de drie fasen, geen aanleiding tot driedubbele dwangsommen omdat telkens een nieuwe termijn bevolen werd en de dwangsom wegens niet tijdige uitvoering van de tweede fase vanzelfsprekend slechts loopt tot het verstrijken van de termijn van de derde fase, waarna dwangsommen verbeuren wegens niet tijdige uitvoering van laatstgenoemde fase. Er werd immers geen cumulatieve dwangsom toegekend.

De bestreden bevelen houden hier ook rekening mee omdat slechts betaling van één enkele dwangsom van 100,- EUR per dag wordt gevorderd vanaf 3 april 2022 (datum van het verstrijken van de gestelde termijn voor de uitvoering van de werken met betrekking tot fase twee).

Appellanten betwisten niet dat na het verstrijken van de gestelde termijn voor fase drie hoe dan ook dwangsommen verbeuren a rato van 100,- EUR. De betwisting betreft de vraag of ook dwangsommen verbeuren in de periode vanaf het verstrijken van de gestelde termijn voor de uitvoering van de herstelwerken met betrekking tot de tweede fase (3 april 2022) tot het verstrijken van de gestelde termijn voor de uitvoering van de derde fase (zijnde tot en met 2 april 2023).

De tweede fase diende immers te worden uitgevoerd binnen de 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van het arrest (zijnde 2 april 2021) en de werken met betrekking tot de derde fase binnen de 24 maanden, te rekenen vanaf diezelfde datum (dus voor 3 april 2023).

Er is dus geen sprake van driedubbele dwangsommen maar integendeel louter van een bijkomende periode tussen 3 april 2022 tot en met 2 april 2023 tijdens dewelke ook dwangsommen verbeurd zijn a rato van 100,- EUR per dag wegens het niet naleven van de uitvoeringstermijn met betrekking tot de tweede fase van de werkzaamheden.

20.

De beslagrechter is bevoegd om kennis te nemen van alle executiegeschillen die ter zake kunnen rijzen. Hij is ook bevoegd om te beoordelen of de invordering van de dwangsom in de gegeven omstandigheden geen misbruik van recht oplevert (zie ook Cass., 7 september

2022,
ARR

en

www.juportal.be,

CASS:

Misbruik van recht bestaat in de uitoefening van dat recht op een wijze die de grenzen van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bedachtzaam persoon kennelijk te buiten gaat.

Een dergelijk misbruik wordt gesanctioneerd, door het recht tot zijn normale uitoefening te herleiden of door het opleggen van het herstel van de schade die door het misbruik is tweegebracht.

Appellanten, die hiertoe de bewijslast dragen, tonen niet aan dat in de concrete omstandigheden de Inspecteur Onroerend Erfgoed in de fase van de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot de verbeurte van een dwangsom misbruik heeft gemaakt van zijn recht om deze dwangsom in te vorderen door dit recht op een kennelijk onredelijke wijze uit te oefenen.

De inspecteur Onroerend Erfgoed was begunstigde van de dwangsomtitel en was gerechtigd de tenuitvoerlegging hiervan na te streven, op het ogenblik dat hij vaststelde dat appellanten de hoofdveroordeling niet naleefden.

Dat appellanten in augustus 2021 – zijnde nadat zij bij arrest van 17 maart 2021 veroordeeld werden tot de uitvoering van de herstelwerken in de drie hoger beschreven fasen – zijn overgegaan tot verkoop van het motorjacht in kwestie aan maakte een
eigen beslissing uit in hoofde van appellanten die geen bewijs kan inhouden van rechtsmisbruik in hoofde van de Inspecteur Onroerend Erfgoed die zijn rechten krachtens de in zijn voordeel uitgesproken dwangsomtitel bleef behouden.

Dat tussen appellanten en in hun onderlinge overeenkomst werd
overeengekomen dat zou instaan voor het uitvoeren van de
herstelwerken, is niet tegenstelbaar aan de Inspecteur Onroerend Erfgoed en doet geen afbreuk aan zijn rechten om te verkiezen de in zijn voordeel uitgesproken dwangsomtitel ten uitvoer te leggen.

De belangenafweging in hoofde van de Inspecteur Onroerend Erfgoed om vanuit kostenbesparend oogpunt te verkiezen om eenvoudig zijn reeds verworven rechten ten uitvoer te leggen ten aanzien van appellanten in plaats van ofwel een nieuwe tijdrovende en kostelijke procedure op te starten met het oog op het bekomen van een nieuwe

herstelmaatregel ten aanzien van _____ ofwel tot een ambtshalve herstel over te gaan, wat eveneens het uitstaan van hoge kosten veronderstelt, kan niet beschouwd worden als een vorm van rechtsmisbruik maar wordt gerechtvaardigd vanuit kostenbesparende overwegingen.

Overigens blijkt uit de neergelegde stukken dat in eerste instantie de Inspecteur Onroerend Erfgoed getracht heeft om _____ aan te zetten tot herstelling om de tenuitvoerlegging lastens appellanten te vermijden.

De vraag of _____ beheerspremies krijgt wordt formeel betwist door de Inspecteur Onroerend Erfgoed, wordt niet bewezen en is overigens niet relevant in de rechtsverhouding van appellanten ten aanzien van de Inspecteur Onroerend Erfgoed.

Het hof stelt overigens vast dat uit de neergelegde stukken niet kan afgeleid worden dat appellanten op hun beurt ingebrekestellingen zouden gestuurd hebben naar _____ teneinde hem te wijzen op verbintenis tot het overnemen van de herstelverplichting.

Uit de neergelegde stukken blijkt geenszins dat er sprake zou zijn van rechtsmisbruik.

Het hoger beroep is ongegrond.

21.

Overeenkomstig art. 1017 Ger.W. vallen de gerechtskosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. Gelet op de ongegrondheid van het hoger beroep zijn dit appellanten.

De rechtsplegingsvergoeding voor de beroepsprocedure wordt bepaald op het door artikel 3 en 8 van het KB 26 oktober 2007 bepaalde basisbedrag ten bedrage van 1.800,- EUR.

BESLISSING

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Het hoger beroep wordt toelaatbaar doch ongegrond verklaard.

De bestreden beschikking wordt integraal bevestigd.

Het arrest wordt gemeen verklaard aan

Appellanten worden tot de kosten van de beroepsprocedure veroordeeld, begroot aan de zijde van de Inspecteur Onroerend Erfgoed op de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.800,- EUR.

In de rechtsverhouding van appellanten ten aanzien van _____ worden de kosten voor de beroepsprocedure begroot op nihil aan de zijde van _____

Appellanten worden bovendien veroordeeld tot betaling aan de FOD Financiën van de rolrechten van de beroepsprocedure ten bedrage van 400,- EUR, na uitnodiging hiertoe.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **27 augustus 2024** door

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Griffier